

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/78/2021
Identifikačné číslo spisu: 3017200439
Dátum vydania rozhodnutia: 27. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Martinčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3017200439.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobcu: N.. U. U., B.. XX.XX.XXXX, bytom L. Č.. XX B., právne zastúpený JUDr. Gabrielom Laktišom, advokátom so sídlom Mariánska č. 8 Nitra, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova č. 2 Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka konania: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. pobočka Nitra, so sídlom Mostná č. 58, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.s.: 6947/2017/301, č.k.: PV 301/00378/2012/R, č.z.: 72092/2017 zo dňa 5.9.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/72/2018-202 zo dňa 21.6.2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.

Návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti zamieta.

Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 23Sa/72/2018-202 zo dňa 21.6.2021 Krajský súd v Nitre ako správny súd žalobu žalobcu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Predmetom prieskumu pred správnym súdom bolo rozhodnutie žalovaného č.s.: 6947/2017/301, č.k.: PV 301/00378/2012/R, č.z.: 72092/2017 zo dňa 5.9.2017 (ďalej preskúmané rozhodnutie), ktorým žalovaný odvolanie účastníka N.. U. U. zamietol a platobný výmer č.: PV 301/00378/2012 zo dňa 28.11.2012 vydaný Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočkou Trenčín (ďalej prvostupňové rozhodnutie) z dôvodu porušenia povinnosti odvieť nedoplatok na poisťom vyplývajúci z ročného zúčtovania za rok 2011 v zmysle § 19 ods. 9 zákona č. 580/2004 Z.z., potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím - platobným výmerom zo dňa 28.11.2012 Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín uložil platiteľovi poisťného (žalobcovi) povinnosť

zaplatiť zdravotnej poisťovne Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., krajská pobočka Nitra nedoplatok na poistnom z ročného zúčtovania poistného za rok 2011 podľa § 19 ods. 9 zákona č. 580/2004 Z.z. v sume 515,15 eur a trovy konania v sume 5 eur. Uvedené poistné pozostáva z poistného, ktoré mal žalobca platiť ako zamestnanec spoločnosti ZVS, a.s. od 1.1.2011 do 3.3.2011 a z poistného, ktoré mal žalobca platiť ako samostatne zárobkovo činná osoba (ďalej SZČO) od 4.3.2011 do 31.12.2011. Žalobca nezaplatené poistné ako zamestnanec spoločnosti ZVS, a.s. nenamietal. Sporným sa stalo obdobie od 4.3.2011 do 31.12.2011, nakoľko podľa tvrdenia platiteľa poistného od mája 1992 nebol SZČO. Podľa názoru prvostupňového orgánu bolo preukázané, že platiteľ poistného v tomto období (a za celý rok 2011) na účely zákona č. 580/2004 Z.z. sa považuje za osobu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, pretože bol držiteľom živnostenského oprávnenia, ktoré nebolo pozastavené. Preto platiteľ poistného odo dňa ukončenia pracovného pomeru v spoločnosti ZVS, a.s. t. j. od 4.3.2011 do 31.12.2011 bol povinný platiť preddavky na poistné na verejné zdravotné poistenie ako SZČO a to z minimálneho vymeriavacieho základu. Vzhľadom na to, že platiteľ poistného ako SZČO nemal príjmy zo živnosti, vymeriavací základ mu bol vypočítaný z minimálneho mesačného vymeriavacieho základu SZČO za marec 2011 za 28 kalendárnych dní a za mesiace apríl až december 2011 za celé kalendárne mesiace. Následne prvostupňový orgán vypočítal dlžné poistné zo živnosti za toto obdobie 456,22 eur. Spolu s nedoplatkom poistného, ktoré mal platiť ako zamestnanec (58,93 eur), je tak dlžná suma poistného v sume predpísaného nedoplatku 515,15 eur.

3. Žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí zo dňa 5.9.2017 v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým orgánom a jeho právnym posúdením. Uviedol, že napadnutý platový výmer bol vydaný podľa § 18 ods. 1 písm. a/ bod 3 v spojení s § 77a zákona č. 581/2004 Z.z. a nedoplatok na poistnom predpísaný platiteľovi poistného vychádzal zo správneho výpočtu ročného zúčtovania poistného, ktoré vykonala zdravotná poisťovňa za platiteľa poistného za rok 2011. Uplatnený nárok zo zdravotnej poisťovne na nedoplatok z ročného zúčtovania poistného za rok 2011, je teda dôvodný a zákonný. Poukázal pritom aj na konanie na Úrade práce, soc. vecí a rodiny Nitra a na Ústredí práce, soc. vecí a rodiny v Bratislave, pričom Úrad práce a soc. vecí a rodiny Nitra vydal dňa 23.7.2012 rozhodnutie č. NR/2012/41793, ktorým žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ktoré potvrdil odvolací orgán Ústredie práce, soc. vecí a rodiny v Bratislave rozhodnutím č. 2017/90858/12890/SSZOSK zo dňa 25.5.2017.

4. Správny súd v napadnutom rozsudku vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú. Uviedol, že aj vzhľadom na žalobnú námietku, ktorou žalobca žiadal prihladiť na rozhodnutie o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Ústredia práce soc. vecí a rodiny Bratislava zo dňa 25.5.2017 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 27.3.2012, oboznámil sa s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/85/2017, ktorého predmetom konania bolo práve preskúmanie týchto rozhodnutí, ako aj s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 9Sžsk/154/2018-108 zo dňa 27.5.2020, ktorý zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu voči rozsudku sp.zn. 23Sa/85/2017. Z odôvodnenia rozhodnutia kasačného súdu vyplýva, že dôvodom, pre ktorý žalobca nebol samostatne zárobkovo činnou osobou malo podľa jeho tvrdenia byť, že v máji 1992 osobne odovzdal živnostenský list na sekretariát živnostenského oddelenia. Kasačný súd poukázal na § 57 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej živnostenský zákon) účinný v máji 1992, podľa ktorého zánik oprávnenia bol viazaný na niektorý z dôvodov tam uvedených. Z § 58 tohto zákona ďalej vyplýva, že živnostenský úrad, ktorý živnostenský list vydal, zruší živnostenské oprávnenie alebo môže pozastaviť živnosť z konkrétnych v zákone uvedených dôvodov. Zrušenie živnostenského oprávnenia teda predpokladá aktívnu činnosť živnostenského úradu, ktorá sa prejaví vydaním rozhodnutia. Zo žiadneho ustanovenia v tom čase účinného znenia živnostenského zákona nevyplýva, že zánik, prípadne zrušenie živnosti nastáva vrátením živnostenského listu. Správny súd mal teda preukázané, že v máji 1992 nedošlo k zrušeniu živnostenského oprávnenia úkonom zo strany žalobcu alebo že by iným spôsobom došlo k zániku živnostenského oprávnenia žalobcu. Potom mal žalobca v čase od 1.1.2011 do 31.12.2011 postavenie SZČO a ako taký mal povinnosť platiť poistné na verejné poistenie. Preto vyčíslený nedoplatok za obdobie od 4.3.2011 do 31.12.2011 v sume 456,22 eur považuje za správny, ako aj nedoplatok na poistnom za obdobie 1.1.2011 do 3.3.2011, kedy bol zamestnancom spoločnosti ZVS, a.s. a vznikol mu nedoplatok na poistnom zamestnanca 58,63 eur.

5. Proti tomuto rozsudku podal kasačnú sťažnosť žalobca. Namietal porušenie § 440 ods. 1 písm. f/ SSP a § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. K tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci uviedol, že tvrdenie správneho súdu, že na rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemalo vplyv rozhodnutie Ústredia práce, soc. vecí a rodiny o nezaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, je v úplnom rozpore so skutočným stavom veci, pretože práve toto rozhodnutie po obnove konania potvrdilo rozhodnutie Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra o vyradenie sťažovateľa z evidencie uchádzačov o zamestnanie. Podľa žalobcu došlo k porušeniu zákonnosti zo strany Ústredia práce, soc. vecí a rodiny Bratislava, ako aj prvostupňového správneho orgánu Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra, ktoré malo za následok reťazenie nezákonných rozhodnutí ďalších orgánov štátnej správy. Následne žalobca opisuje genézu jednotlivých úkonov v konaní prebiehajúcim pred Úradom práce, soc. vecí a rodiny Nitra (jeho žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, predloženie čestného prehlásenia, v ktorom uviedol, že v deň podania žiadosti neprevádzkuje a nevykonáva činnosť ako SZČO, následné rozhodnutie Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra o jeho zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie zo dňa 10.3.2011, následné rozhodnutie toho istého úradu, ktorý nariadil obnovu konania vo veci preskúmania právoplatného rozhodnutia o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, rozhodnutie o jeho vyradení spätne ku dňu 4.3.2011 z evidencie uchádzačov o zamestnanie údajne z dôvodu, že dodatočne bolo zistené, že sťažovateľ sa nachádza v databáze živnostenského odboru Obvodného úradu Nitra ako SZČO). Podľa neho je databáza živnostenského odboru ohľadne jeho osoby absolútne nesprávna a neúplná a v konečnom dôsledku poškodzujúca jeho dobré meno. Žalobca ďalej namietal závery uvedené správnym súdom, prevzaté z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžsk/154/2018 zo dňa 27.5.2020, najmä že v rozpore s tvrdením najvyššieho súdu si splnil svoju povinnosť preukázať, že spĺňa podmienky zápisu do evidencie o uchádzačov o zamestnanie tým, že predložil písomné čestné vyhlásenie k žiadosti zo dňa 4.3.2011. Opätovne uviedol, že v máji 1992 svoje živnostenské oprávnenie odovzdal na sekretariáte vtedajšieho Živnostenského úradu v Nitre s tým, že nemôže vykonávať žiadnu živnostenskú činnosť vzhľadom na svoje postavenie riaditeľa ZVS. Preto aj nepodával každoročne daňové priznanie dane z príjmu fyzických osôb a nemôže niesť žiadnu zodpovednosť za to, že ho štátne orgány na úseku živnostenského podnikania ponechali vo svojej databáze SZČO. Tým, že živnostenský list vrátil, prejavil svoju určitú vôľu, že nemôže vykonávať žiadnu činnosť SZČO a preto bolo povinnosťou vtedajšieho Živnostenského úradu v Nitre vydať rozhodnutie o zrušení resp. zániku živnosti sťažovateľa. Uvedené sa však nestalo a žalobca považoval vec za vybavenú. Ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie nevychádza z dostatočne zisteného stavu a nie je zrejmé, v čom malo spočívať právne posúdenie rozhodnutia žalovaného. Tiež namietal výrok preskúmaného rozhodnutia, keď z neho nie je zrejmé, ktoré odvolanie účastníka sa zamietá a nie je uvedené presné označenie úradu, ktorý vydal platobný výmer. Žiadal rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

6. Ku kasačnej sťažnosti sa žalovaný ani ďalší účastník nevyjadrili.

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a je prípustná, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a po oboznámení sa s administratívnym a súdnym spisom vyhodnotil sťažnostné námietky žalobcu ako nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť zamietol z nasledovných dôvodov:

8. Predmetom kasačného konania je preskúmanie rozsudku správneho súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorý žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného zo dňa 5.9.2017, ktorým žalovaný zamietol jeho odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trenčín, ktorým tento úrad žalobcovi ako platiteľovi poistného uložil povinnosť zaplatiť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. nedoplatok na poistnom vyplývajúci z ročného zúčtovania poistného za rok 2011 podľa § 19 ods. 9 zák. č. 580/2004 Z.z. v sume 515,15 eur. Táto suma pozostávala z dvoch súm a to z nedoplatku poistného z príjmov platiteľa poistného zo závislej činnosti 58,93 eur a zo živnosti v sume 456,22 eur. Čo sa týka prvej sumy, teda sumy poistného zo závislej činnosti žalobcu ako zamestnanca, táto medzi účastníkmi nebola sporná. Spornou sa stala druhá vyčíslená suma, t. j. nedoplatok poistného zo živnosti, keď žalobca tvrdil, že v roku 2011 nebol SZČO, pretože už v máji 1992 živnostenskému úradu vrátil živnostenský list a mal za to, že prestal byť

SZČO. Naopak žalovaný vychádzal z výpisu zo živnostenského registra, z ktorého vyplýva, že žalobcovi vzniklo živnostenské oprávnenie dňa 22.3.1992 a zaniklo mu 16.2.2012. Taktiež vychádzal z rozhodnutia Ústredia práce, soc. vecí a rodiny zo dňa 25.5.2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra zo dňa 23.7.2012 vo veci nezaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pretože bolo preukázané, že za obdobie od 1.1.2011 do 31.12.2011 sa považoval za SZČO. Samotný výpočet nedoplatku poistného nebol sporný.

9. Správny súd vyčkal na ukončenie súdneho prieskumu vyššie uvedených rozhodnutí Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra a Ústredia práce, soc. vecí a rodiny Bratislava (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 23Sa/85/2017) a zo strany kasačného súdu (rozsudok NS SR sp.zn. 9Sžsk/154/2018 zo dňa 27.5.2020). Z oboch týchto rozsudkov vyplýva jednoznačný záver, že nebolo ničím preukázané, že by v spornom období roku 2011 žalobca nebol samostatne zárobkovo činnou osobou, pričom jeho argumentácia vrátením živnostenského listu v máji 1992 neobstojí. Správny súd sa s právnym názorom žalovaného v plnom rozsahu stotožnil

10. Podľa § 132 ods. 2 SSP ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, správny súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa § 145 ods. 4 SSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov konania, osoby zúčastnené na konaní, zainteresovanú verejnosť a pre orgány verejnej moci.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 580/2004 Z.z. v znení účinnom ku dňu 26.9.2017 (právoplatnosť preskúmaného rozhodnutia) Na účely tohto zákona je povinný platiť poistné samostatne zárobkovo činná osoba.

Podľa § 11 ods. 4 cit. zákona samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a ktorá je oprávnená na výkon alebo na prevádzkovanie zárobkovej činnosti podľa § 10b ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, alebo má príjem z tejto činnosti.

11. Kasačný súd sa vzhľadom na nastolenú spornú otázku zaoberal tým, či žalobca bol v období roku 2011 SZČO v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 580/2004 Z.z., teda či bol oprávnený na výkon alebo prevádzkovanie zárobkovej činnosti z podnikania alebo inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa zákona o dani z príjmu (§ 10b ods. 1 písm. b/ cit. zákona). Z ust. § 11 ods. 4 tohto zákona vyplýva, že samostatne zárobkovo činná osoba nie je len osoba, ktorá má príjem z tejto činnosti, ale aj osoba, ktorá je oprávnená na výkon alebo prevádzkovanie zárobkovej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že podmienka príjmu v danom prípade nie je rozhodujúca.

12. Kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym posúdením tejto otázky zo strany správneho súdu. Je potrebné prihliadnuť na to, že v osobitnom súdnom konaní sa otázka, či žalobca mal v roku 2011 status SZČO, už bola právoplatne vyriešená. Týmto konaním je konanie vedené na Krajskom súde v Nitre sp.zn. 23Sa/85/2017, v ktorom bol vydaný rozsudok, ktorý zamietol žalobu žalobcu a následné konanie na Najvyššom súde SR sp.zn. 9Sžsk/154/2018, v ktorom kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť proti tomuto rozsudku. Právny názor kasačného súdu je jednoznačný v tom, že žalobcovi v máji 1992 nezaniklo živnostenské oprávnenie a to ani odovzdaním živnostenského listu živnostenskému úradu. Najvyšší súd jednoznačne konštatoval, že zrušenie živnostenského oprávnenia predpokladá aktívnu činnosť živnostenského úradu, ktorá sa prejaví vydaním rozhodnutia a zo žiadneho ustanovenia v tom čase účinného znenia živnostenského zákona nevyplýva, že zánik, prípadne zrušenie živnosti nastáva vrátením živnostenského listu.

13. Žalobca bol účastníkom konania pred Najvyšším súdom SR a Krajským súdom v Nitre ohľadne preskúmania zákonnosti rozhodnutí Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra a Ústredia práce, soc. vecí a rodiny v Bratislave o jeho nezaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu, že v čase podania žiadosti o zaradenie 4.3.2011 a rozhodovania o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol SZČO od 2.4.1992 do 16.2.2012. V zmysle § 145 ods. 4 SSP je pre neho tento výrok záväzný. Rovnako je záväzný aj pre orgány verejnej moci, teda aj pre správny súd a kasačný súd.

Kasačný súd preto konštatuje, že v uvedenom období žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a preto v tomto období nemal výnimku v platení poisťného na zdravotné poistenie ako osoba zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

14. Zároveň kasačný súd ako správny vyhodnotil postup správneho súdu, ktorý v súlade s princípom prejudiciality vychádzal z právneho posúdenia spornej otázky zániku živnostenského oprávnenia tak, ako bola posúdená v skoršom rozhodnutí kasaného súdu sp.zn. 9Sžsk/154/2018. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje napr. na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 349/09 z 20.1.2010, podľa ktorého: Treba konštatovať, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 132 ods. 2 SSP, pozn. kasačného súdu), ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (teraz § 145 ods. 4 SSP, pozn. kasačného súdu) konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom.

15. K otázke tvrdeného zániku živnostenského oprávnenia už máji 1992 sa kasačný súd v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/154/2018 vyjadril nasledovne: Kasačný súd poukazuje na ust. § 57 a nasl. zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v máji 1992, kedy podľa vyjadrenia žalobcu mal osobne odovzdať živnostenský list živnostenskému oddeleniu na sekretariát ved. oddelenia. Z ust. § 57 živnostenského zákona vyplýva, že zánik živnostenského oprávnenia bol viazaný na niektorý z dôvodov: smrť podnikateľa, ak nepokračovali v živnosti dedičia alebo opatrovník ustanovený na správu podniku; zánik právnickej osoby, uplynutie doby, pokiaľ živnostenský list alebo koncesná listina boli vydané na dobu určitú a rozhodnutie živnostenského úradu. Z ustanovenia § 58 živnostenského zákona vyplýva, že živnostenský úrad, ktorý živnostenský list alebo koncesnú listinu vydal, zruší živnostenské oprávnenie alebo môže zrušiť prípadne pozastaviť prevádzkovanie živnosti z konkrétnych v zákone uvedených dôvodov. Zrušenie živnostenského oprávnenia podľa § 58 živnostenského zákona teda predpokladá aktívnu činnosť živnostenského úradu, ktorá sa prejaví vydaním rozhodnutia. Zo žiadneho ustanovenia v tom čase účinného znenia živnostenského zákona nevyplýva, že zánik prípadne zrušenie živnosti nastáva vrátením živnostenského listu. Pokiaľ žalobca ako živnostník nemal záujem živnosť vykonávať, bol povinný postupovať v zmysle v tom čase platného zákona tak, aby k zániku resp. zrušeniu jeho živnosti preukázateľne došlo.

16. Kasačný súd nemá dôvod odchyliť sa od tohto právneho posúdenia spornej otázky, už vyriešenej kasačným súdom v skoršom rozsudku. K tomuto právnomu posúdeniu dodáva, že živnostenský zákon účinný v máji 1992 v § 57 ods. 3 zakotvoval, že ak živnostenské oprávnenie zanikne, sú podnikatelia povinní vrátiť živnostenský list bez zbytočného odkladu živnostenskému úradu, ktorý ich vydal. Aj z uvedeného vyplýva, že samotné vrátenie živnostenského listu nespôsobovalo v tom čase (ako nespôsobuje ani v súčasnosti) žiadne právne účinky, keďže išlo o následnú povinnosť až po zániku živnostenského oprávnenia. Tá skutočnosť, že podnikateľ musel osobitne požiadať o zrušenie živnostenského oprávnenia, vyplývala priamo z dikcie § 58 ods. 1 písm. c/ živnostenského zákona v znení účinnom k máju 1992, o čom mal mať žalobca vedomosť v zmysle zásady neznalosť zákona neospravedlňuje, aj s prihliadnutím aj na samotnú osobu žalobcu, ktorý bol podľa jeho tvrdenia v tom čase riaditeľom Západoslovenských vodárni a kanalizácií.

17. Čo sa týka sťažnostných námietok, žalobca namietal nesprávny procesný postup, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tejto námietke však žalobca neuviedol žiadnu konkrétnu vadu, ktorá by mala spravodlivý proces pred správnym súdom narušiť. V tejto časti kasačnej sťažnosti len poukazoval na jednotlivé body odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu, avšak žiadne námietky neuvádzal.

18. Žalobca ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu. Pokiaľ uvádzal, že tvrdenie správneho súdu, že na rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemalo vplyv rozhodovanie Ústredia práce, soc. práve a rodiny, je v rozpore so skutočným stavom veci, z kontextu

celkového odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že toto rozhodnutie pre právne posúdenie veci malo význam a išlo len o zrejmu nesprávnosť v písaní. Žalobca v kasačnej sťažnosti ďalej namietal nezákonnosť rozhodnutia Úradu práce, soc. vecí a rodiny Nitra ako aj Ústredia soc. práce a rodiny zo dňa 25.5.2017, ktoré však už boli preskúmané správnym súdom a kasačným súdom. Vo vzťahu k týmto námietkam je potrebné celkovo zhrnúť, že sú neprípustné, pretože sa týkajú právoplatne skončeného súdneho konania. Kasačný súd v konaní o preskúmaní iného rozhodnutia správneho orgánu (v danom prípade Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) nemôže nanovo vyhodnocovať námietky týkajúce sa súdneho konania, ktoré bolo právoplatne skončené. Preto pokiaľ žalobca opätovne namieta, že splnil svoje povinnosti podľa zákona o službách zamestnanosti a pri podaní žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie svojím čestným vyhlásením preukázal, že nie je evidovaný ako SZČO, uvedená námietka nie je prípustná.

19. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že nepodával každoročné priznanie z dane z príjmov fyzických osôb, pretože žiadne príjmy ako SZČO nemal. Ako už bolo vyššie uvedené pre posudzovanie statusu SZČO podľa § 11 ods. 4 zákona č. 580/2004 Z.z. nie je podstatné, či na základe tohto oprávnenia platiteľ poistného skutočne aj dosiahol konkrétne príjmy.

20. Žalobca v kasačnej sťažnosti k svojmu úkonu odovzdania živnostenského listu v máji 1992 uviedol, že prejavil svoju určitú vôľu a preto bolo povinnosťou vtedajšieho Živnostenského úradu v Nitre vydať rozhodnutie o zrušení, resp. o zániku živnosti. K tomu kasačný súd poukazuje na bod 16. tohto rozsudku. Opätovne konštatuje, že žiadosť v zmysle § 58 ods. 1 písm. c/ vtedajšieho živnostenského zákona bezpochyby nie je samotné faktické vrátenie živnostenského listu podľa § 57 ods. 3 cit. zákona. Kasačný súd, zhodne s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uvedenom v rozsudku sp. zn. 9Sžsk/154/2018 konštatuje, že žalobca ako živnostník pokiaľ nemal záujem vykonávať živnostenskú činnosť, bol povinný postupovať v zmysle v tom čase platného zákona tak, aby k zániku resp. zrušeniu jeho živnosti preukázateľne došlo.

21. Čo sa týka námietok nedostatočne zisteného stavu zo strany žalovaného a nedostatočného odôvodnenia jeho právneho posúdenia veci, tieto námietky opätovne neboli žiadnym spôsobom špecifikované. Len samotný nesúhlas s tvrdením správneho súdu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, nie je spôsobilé spochybniť skutkový stav. Námietka, že nie je zrejmé, v čom malo spočívať právne posúdenie rozhodnutia žalovaného, sa javí ako účelová, pretože nič mu nebránilo, aby v žalobe namietal konkrétne právne posúdenie zo strany žalovaného. Nedôvodné sú aj námietky o nejasne formulovanom výroku preskúmaného rozhodnutia. Dátum podania odvolania bol uvedený v záhlaví rozhodnutia, ako aj plný názov prvostupňového orgánu, pričom tieto špecifikujúce údaje nemusia byť povinne uvedené vo výroku.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd aj námietky subsumované žalobcom pod ust. § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vyhodnotil ako nedôvodné.

23. Kasačný súd napokon zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, pretože tento návrh nebol ničím odôvodnený a žalobca sa uspokojil len s podaním samotného návrhu. Takémuto návrhu však nie je možné vyhovieť a preto podľa § 447 ods. 1 SSP kasačný súd návrh zamietol.

24. O náhrade trov kasačného konania bolo vo vzťahu k žalovanému rozhodnuté podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaný bol v konaní úspešný a má právo na náhradu trov, avšak náhrada mu nebola priznaná, pretože neboli splnené podmienky aplikácie § 168. Zároveň súd nepriznal náhradu trov konania ani ďalšiemu účastníkovi podľa § 169 SSP a contrario, pretože mu nevznikli žiadne trovy v súvislosti s kasačným konaním. Žalobca ako neúspešný účastník kasačného konania nemá podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP právo na náhradu trov kasačného konania.

25. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.